

Μαρία Ρουσάκη: «Μόνο τα μάτια μένουν»

Από Γιώργος Κιούσης -

Ιούλιος 8, 2016

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΙΟΥΣΗ

Ο κόσμος, οι άνθρωποι, όλα αλλάζουν. Όπως τα σύννεφα στον άνεμο, έτσι κι αυτοί λαχταρούν να ταξιδέψουν, να ποτίσουν κάποια γη. Η ζωή του Περικλή Καλαμάνου φαντάζει προκαθορισμένη από τη μοίρα, ήδη από τη γέννησή του. Ο πρώτος έρωτας στο πρόσωπο της Γιασεμής θα σημαδέψει την καρδιά του, αλλά τα χρόνια είναι δύσκολα, είναι χρόνια πολέμου. Ο Περικλής θα βρεθεί στη γερμανοκρατούμενη Θεσσαλονίκη και θα αναλάβει τον ρόλο του προστάτη και στη συνέχεια του συντρόφου της νεαρής Αλιάννας. Όταν ανακαλύψει τυχαία τα κρυμμένα γράμματα της θείας του, η οποία είχε εξαφανιστεί χρόνια πριν, θα αποφασίσει να αλλάξει ρότα. Από το ορεινό χωριό του Ταϋγету θα ταξιδέψει στην Αθήνα και έπειτα στην άλλη άκρη της Γης. Στην Αμερική τα όνειρά του θα λάμψουν σαν άστρα στον ουρανό. Όμως τα όνειρα απρόσμενα θα σκορπίσουν, όταν στο διάβα του εμφανιστεί και πάλι η Γιασεμή. Ο Περικλής θα βρεθεί αντιμέτωπος μ' ένα σκληρό δίλημμα: θα ακολουθήσει το πρόσταγμα της καρδιάς του ή θα μείνει πιστός σε ό,τι του υπαγορεύει η συνείδησή του;

Η Μαρία Ρουσάκη γεννήθηκε το 1974 στη Νέα Υόρκη και κατάγεται από την Αλαγονία Καλαμάτας. Με σπουδές στην κοινωνιολογία, έχει εργαστεί ως δημοσιογράφος και μεταφράστρια. Το πρώτο της παιδικό βιβλίο εκδόθηκε το 2001 και ακολούθησαν περίπου 40 ακόμα. Έχει βραβευτεί από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου (2002) και από το Oppenheim Toy Portfolio (2003), ενώ βιβλία της ήταν υποψήφια για το Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας (2004 και 2006) και για το βραβείο του περιοδικού Αναγνώστης (2012, 2013 και 2014). Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν πέντε βιβλία της για παιδιά. Το MONO TA MATIA MENOYN είναι το πρώτο της μυθιστόρημα για ενηλίκους. Ζει στην Αθήνα και είναι μητέρα τριών παιδιών.

-«Μόνο τα μάτια μένουν», το πρώτο σας βιβλίο για ενηλίκους;

Το πρώτο βιβλίο ενηλίκων ύστερα από 40 βιβλία παιδικής λογοτεχνίας. Ένα βιβλίο που έγραψα για μένα, για την ανάγκη μου να μπω βαθιά μέσα στις ρίζες μου, να εξερευνήσω τις δυνατότητες μου σε ένα διαφορετικό είδος και ύφος γραφής, να ζήσω άλλες ζωές σε άλλες εποχές, να ακουμπήσω ένα κομμάτι της ιστορίας του τόπου άλλα και της δικής μου.

-Η ζωή του Περικλή Καλαμάνου;

Ανάστατη και αναστάσιμη. Και πάντοτε προκαθορισμένη από τη μοίρα την οποία ο ίδιος πασχίζει να ελέγχει, να πιάνει τα ηνία της ζωής ώστε να καθοδηγείται προς τα δικά του θέλω. Όμως η ζωή του Περικλή έχει ανατροπές. Από το μικρό ορεινό χωριό της Μεσσηνίας θα καταλήξει στην Θεσσαλονίκη κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου.

-Απο τη γερμανοκρατούμενη Θεσσαλονίκη στον Ταϋγέτο;

Ο Περικλής στην προσπάθεια του να σώσει την αγαπημένη του, καταφεύγει στη γενέτειρα του. Στην Αφροδίσια, ένα μικρό ορεινό χωριό του Ταϋγέτου, θα βρεθεί ξανά ανάμεσα στα μέλη της παράξενης οικογένειας του. Θα νιώθει ξένος ανάμεσα τους, ωστόσο θα επιμείνει να ριζωθεί για χάρη μιας υπόσχεσης.

-Για τα μάτια της Αλιάννας;

Για τα μάτια της ψυχής, για τα μάτια της θέλησης, για τα μάτια ενός ονείρου.

-Και μετά στην Αμερική;

Εκεί θα ακουμπήσει τα όνειρα του μαζί με τη θύμηση, ελπίζοντας να ξεκινήσει τα πάντα πάλι απ' την αρχή.

-Όπου η Γιασεμή τον προσγειώνει απότομα;

Η θύμηση πολλές φορές στοιχειώνει. Η ζωντανή φιγούρα του πόθου στα μάτια της Γιασεμής αποπροσανατολίζει τον Περικλή τη στιγμή που νιώθει πως όλα είναι τακτοποιημένα στη ζωή του. Η προσγείωση μεταβάλλεται σε μια απρόσμενη απογείωση ώσπου να αποκτήσει τα κατάλληλα φτερά για να μην πέσει. Να φτάσει ως τον δικό του ορίζοντα και ως το όνειρο που θα διαρκέσει αιωνίως.

-Επίκαιρο, το θέμα της μετανάστευσης και της φυγής στο κάδρο της αφήγησης;

Η φυγή και η μετανάστευση είναι όντως επίκαιρα θέματα. Ο καθένας μπορεί να επιθυμεί να αλλάξει ρότα στη ζωή του, όμως με τι κόστος; Δεν ξεριζώνεται εύκολα ένας άνθρωπος από τα πάτρια εδάφη. Κι ακόμα πιο δύσκολα από τις αναμνήσεις μιας

παλαιότερης ζωής. Όταν αλλάζει ο ορίζοντας ποιο είναι το σταθερό στοιχείο στη ζωή του καθενός; Στη φυγή ο άνθρωπος δεν ψάχνει μόνο νέα εδάφη για να φυτρώσει και να ανθίσει αλλού ξανά. Εντέλει ψάχνει τον ίδιο του τον εαυτό. Το μόνο που μας μένει σε αυτή την αναζήτηση είναι ό, τι έχουμε ζήσει, ό, τι έχουμε νιώσει, ό, τι έχει μείνει χαραγμένο μέσα στα μάτια της θύμησης.

-Με τη συνείδηση να караδοκεί και να αποφασίζει...

Η συνείδηση μας καθοδηγεί ωστόσο όχι απειλητικά αν έχουμε «ξεσυννεφιάσει τις κορφές» μας και πετάμε πλέον σε καθαρούς ουρανούς.